

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Per què serveix el Consell General?

Fa tres anys que estem dejuns de debats seriosos sobre la direcció del país

Fa anys que es va debatre al Consell General la possible mala imatge que dona a Andorra el fet de ser un dels pocs estats del món que no forma part de l'FMI.

Des del 1990, hi ha hagut reiterades discussions, anàlisis, reunions i abonaments d'informes a saberuts assessors amb relació als avantatges –i als inconvenients– que Andorra entri a formar part d'aquell organisme internacional.

La comissió especial de vigilància i prevenció del risc per a l'estabilitat financera que presideix el president del grup de DA, Ladislau Baró, va rebre experts l'any 2016 i el 2017, que han fet referència a l'adhesió a l'FMI. Assessors del Consell General –el professor francès Jean Paul Pollin– i el del Govern, Christian de Boissieu, també professor francès.

El ministre de Finances es va comprometre en avançar en aquesta qüestió en consens, és a dir, amb l'acord dels grups polítics de l'oposició representats al Consell General. Tots es van quedar amb un pam de nas la setmana passada quan van veure que el Govern ja tira pel dret.

Una nova demostració que, d'ençà que l'onada taronja va arribar al Govern, les institucions constitucionals s'han trobat sotmeses, mai millor dit, a una constant agressió.

Toni Martí –que no volia la Constitució, hi va fer campanya en contra i no la va votar en el referèndum del 14 de març del 1993– ha assumit un paper rellevant en l'intent, cada

dia més descarat, de desvirtuar-la.

L'article 50 de la Constitució estableix que el Consell General “[...] expressa la representació mixta i paritària de la població nacional i de les set parròquies, representa el poble andorrà, exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos de l'Estat i impulsa i controla l'acció política del Govern.”

Però ja tenim tres anys de legislatura amb sobresaturació de comunicació governamentalista, en els quals s'ha presentat l'Estat com una cosa reduïda al Govern, quan és un conjunt d'institucions, entre les quals, un parlament –el Consell General– condemnat al trist paper de

A DA no li interessa l'equilibri de poders; només li interessa conservar el poder

la *ventafocs* de la nostra política casolana. Tres anys dejuns i d'abstinència de debats seriosos sobre models alternatius per dirigir el país.

Som molts els ciutadans d'Andorra que tenim enveja cívica dels britànics i dels francesos pel que fa als usos democràtics en el marc parlamentari.

A Londres i a París, el Govern és setmanalment qüestionat pels elegits del poble. I ha de contestar. I contesta.

Explicar, defensar i contrastar els diferents models de país

és el que cal.

Hi ha models distints –i econòmicament viables– per redreçar Andorra.

Avui, la gran qüestió, que cada cop inquieta més els ciutadans i ciutadanes, és el conflicte amb l'Europa comunitària.

Un conflicte que pot canviar les nostres vides, desperta noves angoixes, planteja riscos inèdits i posa en evidència que Martí té una agenda amb mesures amagades. Una agenda amagada que no respecta la separació de poders.

Disposar d'institucions diferents per a les funcions de governar, legislar i jutjar no és garantia de ser un país democràtic. L'efectiu funcionament de la separació de poders depèn d'una altra idea fonamental: l'equilibri.

La noció d'equilibri de poders o contrapesos és la qüestió essencial per avaluar la qualitat democràtica d'un sistema constitucional.

Aquesta virtut està retrocedint a Andorra de manera alarmant. A DA no li importa. Només li interessa conservar el poder.

Així anem després de set anys de governs de Martí: ni controls, ni frens ni respecte. Desgavell.

En qualsevol cas, la lliçó és ben clara: en situacions crítiques es necessiten projectes polítics i oposicions fortes. I, en aquests moments, escassegen totes dues.

Sense projectes i sense oposició alternativa, la democràcia decau, la insolència triomfa i la Constitució s'esmicola.